

„Titokban repülni tanulunk” - Kemény Zsófi és Dragomán György is megmutatta, mit jelent számukra a korlátlanság

Közismert alkotók mutatják meg, mit jelent számukra a korlátlanság

Ahogy a művészet során mindig, az alkotóknak folyamatosan szükségük van ihletforrásra. Már egészen az őskorban fontos szerepet töltött be a látvány, a vizualitás, valamint a szó az alkotás során. Nem beszélve azokról a jól ismert alkotókról, mint például Radnóti Miklós költő vagy Csontváry Kosztka Tivadar festő, akiket a természet gyakran inspirált. Ezúttal az irodalom, a slam poetry, a képzőművészet és a divat területéről mutatták meg kortárs alkotók, hogy miként tudják áthidalni az idő és a távolság kereteit, és hogyan teszik alkotássá inspirációjuk forrását a digitális szabadság segítségével.

Így látják az alkotók a digitális szabadságot

Kemény Zsófi író, költő szerint „a szabadság néha hirtelen, de fönntartani munka.” Versében azt ragadja meg, milyen váratlan helyzetekben érezheti meg bárki az igazi szabadságot – ám ahhoz, hogy a pillanatból alkotás legyen, fokozott figyelem szükséges. Mindezt az összetéveszthetetlen Kemény Zsófi-stílusban, egy abszurd, párizsi vidámparkba repítve az olvasót. A fanyar hangnem és a megalkuvásmentesség verse ez, amiben még egy jó adag generációs életérzés is helyet kap. Mert „a szabadságnak nincsenek feltételei”.

Áramszünet

*Áramszünet egy párizsi vurstliban. Száz méter magasban,
repülés közben dermedni meg. Kényszerből gyakorolni a lebegést.
Elhallgat a vidám gépzene. Nem villog semmi színes.
Kondenzcsíkokkal hadonászik az ég, madarak röhögnek.
Kibolondulunk a tériszonyból. Benntartjuk a levegőt,
aztán szabadon eresztjük. Visszavadítjuk az erdőnek
a sosem szűnő dudahangokat.
A szarvasbögés és a duda agancsa összekoccan.
Milliók apró problémái kavarnak odalent, hangyák az emberek,
és hangyatojások a gondok. Ipari alpinisták is lehetnének, akik
virágmintával vagy szülői mintával tapétázzák ki a köztük már leomlott falakat.
Párizs légtérében láthatatlan óriások táncolnak egy üvegpadlón.
Ugyan mi alulról nézzük őket, a lentieknek mi is fent vagyunk.
A vurstli bepözolt egy hatalmas fotóra, villan a vaku, dörög az ég.
Távoli városokban, abszurd helyzetekben csap meg a szabadság szaga.
A szabadságnak nincsenek feltételei, vagy vannak. Ez a szabadság maga.
Nem magunkba nézünk, hanem csak bambulunk magunkba,
mert a szabadság néha hirtelen, de fönntartani munka.
Hogy szabadságnak éljük meg azt is, amikor a hétköznapi az urunk.
Áramszünet van, persze, de titokban repülni tanulunk.*

Dragomán György József Attila-díjas író novellájában a távolságot áthidaló képek, emlékek és pillanatok kötik össze a szereplőket, ezzel megjelenítve a korlátlan kreativitás adta lehetőségeket. A

szerező egy látszólag egyszerű élethelyzettel mutatja meg, mekkora önbizalmat tud adni a lánykéréshez egy online kapott fénykép – még akkor is a szeretteinket juttatja eszünkbe, ha ők több ezer kilométerre vannak tőlünk. Nemcsak a találkozást várjuk még jobban, de megerősítést is kapunk egy fontos döntéshez. A szerző novellájában a szabadság és a kreativitás a digitális kapcsolattartással válik mindenki számára átérezhetővé.

A kémény

Eszter, a kedvesem, folyamatosan küldi nekem a fotókat Arlesből.

Ez jó, mert olyan, mintha én is ott lennék vele, látom az utcákat, a tereket, a folyót, az amfiteátrumot, de rossz is, mert végig arra gondolok, hogy azért akartam elvinni oda, a kedvenc festője, Vincent városába, hogy hét év együttlét után végre megkérjem a kezét.

Sokak szerint egyáltalán nem illünk össze, ég és föld vagyunk, én fanatikus mohakutató, aki mindig lefelé néz, ő grafikus, portré- és utcafotós, akinek mindene az utazás, a pörgés.

Amikor két napja kiderült, hogy pont erre a hétvégére érkezik váratlanul az intézetünkbe Yamashita professzor, a világ leghíresebb moha szakértője Japánból, eléggé elkeseredtem, mert tudtam, mégse utazhatok.

Eszter azt mondta, inkább ő se megy, de én meggyőztem, a net összeköt, majd az ő szemén, a fotóin keresztül megnézem én is a várost. Élvezze ki inkább ezt a hirtelen szabadságot. Készítsen nagyon jó képeket.

Nézem, amit küld, próbálok nem elszomorodni, nem jelnek venni ezt az egészet.

Egyszer csak egy olyan kép érkezik, ami egyáltalán nem jellemző rá, elsőre csak egy kopott háztető és egy kémény. Három szót írt mellé: „ezek mi vagyunk”. Az arcom elé emelem a telefonom, kinagyítom a képet, észreveszem a kémény tövébe tapadó moha foltot, mellette a kövek részéből az ég felé törő facsemetét.

Az arcomat előnti a mosoly, tudom, ha hazajön és kimegyek elé, és felteszem neki a kérdést, igent fog mondani.

Szert-Szabó Dorottya illusztrátor egy digitális festményében mutatta be, hogy ez a szabadság számára a korlátlan kreativitás lehetőségét hozza el.

Csalár Bence divatszakértő és Simon Márton költő alkotásai a következő hetekben debütálnak a [Yettel social felületein](#). **Csalár Bence** a digitális szabadság kapcsán megjegyezte:

„Manapság a divat is egyre inkább digitálissá válik, sőt, elősegíti annak terjedését. A saját öltözetünk megörökítését követően, mi magunk is megoszthatjuk másokkal összeállításainkat, csatlakozva a divat korlátlan és kölcsönös inspirációs körforgásához.” Szerinte a metaverzum is teljesen átalakította a divatvilágot, hiszen a már létező ruhákat 3D-s tervekként is láthatjuk. „Korlátlan szabadság: erről szól a divat 2024-ben. Valójában mindig erről kellett volna szólnia!” – tette hozzá.

Sajtókapcsolat:

- Adravec-Laufer Flóra, ügyféligazgató
- flauer@noguchi.hu

© Fotó: Németh Botond
Kemény Zsófi író, költő.

© Szert-Szabó Dorottya
Szert-Szabó Dorottya illusztrátor digitális festménye.

© Fotó: Oleg Borisuk
Csalár Bence divatszakkértő.

© Dragomán György
Dragomán György József Attila-díjas író.

Eredeti tartalom: Yettel Magyarország Zrt.

Továbbította: Helló Sajtó! Üzleti Sajtószolgálat

Ez a sajtóközlemény a következő linken érhető el:

<https://hellosajto.hu/16248/titokban-repulni-tanulunk-kemeny-zsofi-es-dragoman-gyorgy-is-megmutat-ta-mit-jelent-szamukra-a-korlatlansag/>